

מאת: שרון שטייניץ - אחות טיפול נמרץ קורונה

הרבה שואלים "אותי תגידי הקורונה *הזה* זה באמת *עד כדיי כך*?"

אני לא יודעת מאיפה להתחיל לענות על השאלה הזאת.

מכמות הנפטרים שעטפתי?

שרובם נפטרו ללא נוכחות בן משפחה על ידם.

ככה לבד. מקבלים ליטוף אחרון מיד של איש צוות מצופה בגומי בעובי כלשהו.

ומי שמת מפסיק לסבול,

ומי שחי- נלחם.

ללא מגע יד אדם *קרוב* שתלטף אותם, ותחזק אותם ברגע בו נלחמים על חייהם. (אנחנו שם בשבילם, מלטפים, מעודדים, תומכים ככל שניתן- אבל זה לא אותו דבר).

מכירים את זה שמישהו נחנק על ידכם ואתם יכולים להרגיש שגם אתם לא נושמים?

ככה זה. כי המחלה הזו הורסת כל רקמה בריאה, מחרבת הכל. מי שנלחם אומלל. התחושה שאתה לא יכול לנשום היא אחת התחושות הקשות שאדם יכול לחוות.

ואנחנו נותנים הכל! ויותר. אבל כשאין רקמת ריאה אין שיחלוף גזים. ואז כל שיטת הנשמה לא תעזור.

אז עוברים ל ECMO - Extracorporeal Membrane Oxygenation. שזה מכשיר חמצון חוץ גופי שעושה את עבודת הריאות ומחמצן את הדם במקומן. זה לא מכשיר שניתן להשתמש בו לכל החיים, זה יכול לשמש רק כגשר- לתת צ'אנס לריאות להחלים, אבל לצערינו לעיתים זה לא קורה ולטיפול הזה יש גם סיכונים.

או שעלי להתחיל מהמשפחות שמתקשרות בחוסר אונים ליחידה ונאחזות בכל שביב מידע שנותנת להם אחות הקשר? כי הן לא יכולות להיות לצידם ברגע הכי קריטי בחייהם. מה יותר מייסר מחוסר היכולת להקל על היקר לך מכל את הסבל.

ומי שמנצח, אחרי תקופת הנשמה ממושכת, שהיה מורדם ולעיתים משותק (על מנת להפיק התנגדות מינימלית להנשמה ולהפיק שחלוף גזים אופטימלי) צריך שיקום ממושך, גם נשימתי וגם פיזי. הגוף חלש מאוד עם רקמת שריר מינימלית ורגיל לשכב ושמנשימים אותו.

אולי מהצוות, שעובר טיפולים פסיכולוגים בשל מה שחווה, ואני מדברת על צוות עם וותק, מיחידות טראומה וטיפול נמרץ. כזה שחשב שראה הכל.

אם הקורונה הצליחה לרגש אותנו כנראה ש"הקורונה הזה" זה "עד כדיי כך".

זה בטח לא מחלה שגורמת לך לשתות בירה בסבבה במלון דן!

שימרו על עצמכם ועל יקיריכם,

אתם בטח תעשו את זה יותר טוב

ממישהו עם סרבול לבן וחוש הומור שחור 😊❤️

